

Stig Granfors

Varningen

Möte med det okända

Stig Granfors

VARNINGEN

Roman

© 2017 Stig Granfors
<http://stiggranfors.jimdo.com/>

ISBN: 978-952-339-667-8

Förlag: BoD - Books on Demand,
Helsingfors, Finland
Tryck: BoD - Books on Demand,
Norderstedt, Tyskland

*Den osynliga världen har följt
människan ända sedan
tidernas begynnelse.*

Varde ljus. Och det varde ljus. Ljuset var bländande vitt. Som en plötslig explosion, det vita täckte allt runt omkring mig. Det var en väldig manifestation av energi. Sedan såg jag den magra, seniga armen sträcka sig mot mig. Gesten fyllde mig med skräck. Och jag hörde ett panikartat skrik. Fyllt av ångest. Ljudet trängde genom märmg och ben. Jag stod som paralyserad och kunde inte röra mig. En lång stund senare förstod jag att det var jag som skrek.

Det var min första närkontakt.

Många säger sig ha haft personlig kontakt med intelligenta, utommänskliga varelser. Men vilka är varelserna och var kommer de ifrån? Finns det troll eller demoner – eller besökare från andra planeter? Vissa varelser påstår sig ha goda avsikter, andra är uppenbart onda. Det pinsamma är att vi människor står hjälplösa inför dessa kontakter. Vi förstår dem inte eller så tolkar vi dem fel.

Jag vet att mötena är verkliga. I mitt fall finns det vittnen och fysiska földeffekter som är svåra att bortse ifrån. Ändå tvivlar många. Också personer i min närmaste krets. Jag har ibland i svaga stunder egna betänkligheter. Är det så att främlingarna faktiskt finns här eller skapar det mänskliga sinnet något som otroligt nog är nära en fysisk verklighet?

Vad det än är, så är det något som vetenskapen för närvarande inte förstår. Människan har svårt att acceptera det som hjärnan inte förmår processera. Men det lämnar de som drabbas av kontakterna hjälplösa och utlämnade till de främmande varelsernas godtycke.

Eller är allt sist och slutligen bara ett fragment av min livliga fantasi? Kan vi människor med själva tanken frammana dessa monster? För de är alla monster. Detta har jag insett nu efter långa tider av djup begrundan. Jag tror inte ens att vi i döden undgår dessa möten. Kanske blir de ännu starkare då och mera ödesmättade.

Det finns så mycket vi människor inte förstår. Vi vet inte hur livet har uppstått på denna jord. Trots all vår intelligens vet vi inte ens hur människan har utvecklats. Varifrån kommer vi? Varför är vi intelligenta? Hjärnans uppbyggnad och funktioner är för oss ett mysterium.

Dessutom vet vi förvånansvärt litet om vår omgivning. Vi har trots omfattande forskningsexpeditioner ännu utforskat bara en liten del av vår planet och vårt universum. Det enda vi vet är att vår planet är ett litet sandkorn i den yttersta delen av det synliga universum. Vi har mycket bristfälliga kunskaper om den natur vi lever i och vägrar envist erkänna att vi är beroende av den. Varför är det så?

Och om det finns andra dimensioner ser vi inte dem heller. Kommer varelserna från en annan dimension? Det är möjligt även om de huvudsakligen påstår att de kommer från andra planeter och solsystem. Men det kan vara lögn liksom allt annat de säger. Kanske säger de så, eftersom det är lättare för oss att förstå.

Och här ligger det verkligt svåra. Att veta vad som är sanning och vad som är lögn. Den verklighet jag ser har ibland i mina mörkaste stunder upplösts i intet. Allt jag har gjort, känt och tänkt har då verkat meningslöst. Men jag ger inte upp. Det är det viktigaste! Ge aldrig upp! En dag kommer vi att förstå alltsammans. Den

dag vi löser livets mysterium. För det kommer att ske, det är jag övertygad om. Och då kommer också monstren att försvinna. Eller förvandlas till något vi förstår.

Men till dess kommer varelserna att plåga mig och många andra. Monstren vet att det okända skrämmer oss. De utnyttjar vår okunskap och leker med den. Och vi låter det ske. Som lydiga offerlamm förs vi till slakten. Det ligger i människans natur.

Varelserna säger att de kommer med en varning. Vad angår det mig? Jag är bara en olycklig bricka i ett elakt spel. Ingen vettig person tror ändå på varelsernas existens. Så varför ska jag bry mig om varningar? De är bara en produkt av min fantasi. Samma gamla lögner.

Men varelserna är envisa. De säger att vi har ett arv att förvalta. Nej, de betonar alldeles särskilt att jag har ett ansvar för det som kommer att ske. Det låter så komiskt. Jag? Ett personligt ansvar. De påstår att snart har vi ingenting. Ingenting? Ett befängt påstående.

Det är lögn.

Jag utestänger allt.

Men de tvingar mig att lyssna.

Nej, jag vägrar.

Det är bara lögner.

Samma gamla lögner.

Kontakter med ickemänskliga varelser är ingenting nytt. De har en historia som är lika gammal som människans existens på denna planet. Människan och hennes värld har alltid plågats av okända makter och varelser. Vår hemsökta planet bjuder på mystiska sanningar om jorden, uppgifter om att avancerade civilisationer existerade tusentals år före stenåldersmänniskan, uppgifter om de konstiga ”Männen i svart” som dyker upp i de mest oförklarliga situationer, människor som försvinner och dyker upp igen på en annan plats i världen, fartyg som driver omkring på havet – oskadda men utan passagerare eller besättning. Och ute i rymden cirkulerar mystiska föremål av okänd härkomst.

Människans förflutna är fylld av otrevliga incidenter, som ingen förstår. Och till de svåraste hör mötena med främmande varelser. Dylika möten har som sagt förekommit länge. Vad som är nytt under vår moderna tid är att mötena har börjat få en intensitet som mänskligheten aldrig förut upplevt. Och det som då händer är förfärande. Det är både verkligt och överkligt på samma gång.

Jag har aldrig tidigare berättat om mina kontakter. De som berättar dylika historier utses för mycket hån. Men att håna dem är lika elakt som att skratta åt våldtäktsoffer. Samhället vänder sig ifrån dem. Professionella sanningssägare blir plötsligt och högljutt fördomsfulla på grund av sin egen dolda rädsla. Och det är detta det handlar om. Rädsla. En djup och tärande rädsla, som förhindrar all förnuftig diskussion i frågan.

För mig skedde den första kontakten oväntat. Jag visste inte vad som hände mig. Min första reaktion var

att förtränga allt. Det som man inte erkänner har inte hänt. Eller hur? Det är en normal människas reaktion inför det okända. Men hjärnan lyckades inte förtränga minnena länge. Till slut tvingades jag inse att det som jag först trodde var mardrömmar var något helt annat. De var mera konkreta än så.

I stället för att förtränga minnena mötte jag det okända med öppen nyfikenhet. Och det blev en vändpunkt i mitt liv. Jag blev igen den harmoniska varelse jag tidigare varit. Rädslan försvann, ja kanske inte helt och hållet. Men jag behärskade den. Och då inträffade något egendomligt. Det okända förändrades. Ur mörkret blinkade den mystiska närvaron av ett mänskligt medvetande tillbaka och jag tog ett litet steg mot förståelse.

Människor som drabbas av närkontakter berättar om små uppenbart intelligenta varelser med stora ögon, som tycks blicka ner i människans innersta. De verkar försöka förstå oss lika mycket som vi vill förstå dem. Ögonen ber om något, kanske till och med kräver något. Något mer än vanlig kunskap. Det är inte fråga om ett rakt och öppet utbyte av information. Nej, allt verkar ligga på ett djupare plan. Varelserna söker efter något inne i vår själ, den fysiska kroppen intresserar dem inte. Allt sker på ett mentalt plan.

Vad det är vet jag inte. Det finns så mycket jag inte förstår. Men jag vägrar vara en bricka i varelsernas spel. Jag har tränat mig att använda varelserna egna metoder mot dem. Det lyckas inte alla gånger. Men de gånger det lyckas blir de så förvånade och perplexa att kontakten bryts. De lämnar mig ifred.

Och det är det jag helst vill nu. Att de ska lämna mig i fred. Men det betyder bara att de ger sig på andra

offer. Och dessa medmänniskor försöker jag nu hjälpa. Med varierande framgång måste jag erkänna. Allt beror nämligen på offret. Den som drabbas av en närkontakt måste kämpa emot på ett icke fysiskt plan och det är inte lätt. Men man kan lära sig, träna upp sin mentala förmåga att motstå framtida kontakter genom att göra mötena verkningslösa. Om varelserna inte genast uppnår sitt syfte lämnar de vanligen offret i fred.

Mina metoder lyckas inte alltid men jag blir bättre och bättre. Stärkt av mina framgångar har jag utsett mig själv till något av en hjälte. Men när självgodheten är som störst blir fallet så mycket större.

Medan håriga, grymtande grottmänniskor arbetade med att upptäcka hur man gör upp eld och uppfann hjulet, fanns det redan på denna planet en högststående civilisation av intelligenta varelser. De byggde massiva städer och monument av sten. Många sådana otroliga byggnadsverk finns kvar på vår jord. Hur de lyckades flytta de flera ton tunga stenarna är en gåta. Men metodiskt byggde de dylika bosättningar över hela vår planet av någon anledning, som fortfarande är ett stort mysterium för oss.

Sedan försvann de.

Varför?

Vart?

Ingen vet.

Men vi vet att grottmänniskorna ärvde planeten. De ansåg att de gamla städerna fyllda av oförklarliga stenmonument var heliga platser. Under århundradenas gång kom grottmänniskorna att upptäcka andra livsformer. Livsformer som verkade ha makten att bli osynliga och behärska livet och döden. De hittade på

namn åt dem. De dyrkade dem. För eftervärlden berättade de om denna osynliga värld i myter och legender.

Med tiden uppstod nya myter. Jordens ursprungliga invånare, de som byggde dessa stora städer, glömdes bort. Men då människan spred sig över jorden återupptäcktes spåren. Den vetenskap som människan hade utvecklat passade inte in i denna nya historia. Hade våra förfäder byggt städerna? Varför hade i så fall den kunskapen glömts bort? Eller stod utomjordiska varelser för de massiva monumenten? Varför hade de i så fall försvunnit? Eller fanns de kvar, endast gömda för det mänskliga ögat?

Resultatet blev att jorden har två historiska versioner. Historien som den lärs ut i skolor och universitet och den verkliga men åsidosatta historien om ett mycket gammalt folk och om märkliga krafter som är dolda för oss men som fortfarande med stort intresse följer människornas åtaganden.

För tiotusen år sedan, långt före människans första civilisationer, kartlade denna okända civilisation jordens alla hörn. Dessa kartor kopierades och gick i arv från en tid till en annan och glömdes emellanåt bort för att igen upptäckas. De mest kända kartorna är Piri Reis kartor från 1500-talet och dessa uppvisar detaljerade och noggranna uppgifter om hur jorden såg ut före den senaste istiden. På kartorna finns utritade områden, som numera är täckta av is, men vars konturer har kartlagts med moderna instrument och som uppvisar en påfallande likhet med de gamla kartorna. Det finns inga tecken på att människor någonsin har bott på dessa områden. Ändå har någon kartlagt områdena i detalj. Före vår senaste istid.

Upptäckten av kartorna ledde till en ny diskussion om hur gammal mänskligheten egentligen är. Men vetenskapsmännen kan inte enas om någonting gällande människans förhistoria. Varje år framläggs nya rön och teorier som kullkastar de tidigare. Vissa påstår att den nuvarande människoarten uppstod för mer än tio miljoner år sedan. Andra, som är mera försiktiga, gissar på en halv miljon år medan andra håller sig till en betydligt kortare tidsperiod på trettiotusen till sjuttiotusen år.

I grund och botten är dock allt bara teorier framkastade på lösa grunder utan tillstymmelse till bevis. Vi vet inte heller hur den första människan föddes eller varför. Lika litet vet vi om livets uppkomst överhuvudtaget. Vi känner till livets alla små byggstenar men vi vet inte hur dessa samverkar för att åstadkomma en tänkande intelligent varelse, det vill säga människan.

Och vad ska vi göra med all denna intelligens?

Vad är vår egentliga uppgift?

Varför finns vi till?

Varför?

Många märkliga inristningar i grottor och på bergsväggar visar förbryllande spår av bortglömda civilisationer. För fyrtiosjutusen år sedan inristade någon en bild av cylinderformade objekt uppe i skyn med konstiga varelser stående på dem. Arkeologerna kunde datera dem men inte förklara dem.

I Central-Asien finns lite yngre inristningar av en man, som är utrustad med en hjälm av den typ som dagens astronauter använder. På ryggen bär han en mekanisk manick av något slag. Likadana inristningar och statyer har hittats i Sydamerika, i Japan och i Saharas öken. Vissa av dessa bilder föreställer jättar med runda huvuden svävande ovanför jägare. Andra avbil-

dar konstiga djur och människor jagande något som påminner om dinosaurier. Bilderna är utan tvekan försök att beskriva ovanliga och viktiga händelser, men idag är de öppna för alla sorts tolkningar, den ena gissningen vildare än den andra.

I Frankrike finns grottmålningar, som visar djur av såväl vanlig som ovanlig art men de innehåller också bilder av ovala och runda, flygande föremål. Vissa farkoster har uppenbarligen landat, eftersom de står förankrade på tre ben med stegar, som räcker ner till marken. De påminner mycket om de flygande tefat som observerats i modern tid.

Gamla skrifter från Kina berättar också om flygande farkoster och mystiska ljus på himlen. I Kina ansågs de vara drakar, som flög samma rutter från år till år, sekel efter sekel. I indiska texter nämns vimanas, flygande farkoster, som var i vanligt bruk för flera tusen år sedan. Dessa flög mycket tyst och långa sträckor. De kunde också göra sig osynliga.

På samma sätt betedde sig det flygande föremål som en gång svävade över mitt olivträd. Det såg ut som om ett hologram hade projicerats ovanför trädet. Men det var verkligt, jag noterade dess närvaro. Och jag hörde det lågt surrande ljudet. Farkosten vibrerade länge och väl. Efter en stund försvann den med hög hastighet över apelsinodlingarna på andra sidan vägen för att i nästa ögonblick försvinna helt ur min och mina grannars åsyn.

Liknande rapporter finns i en mångfald ända från människans tidiga historia till nutid. Ingen har dock lyckats förklara fenomenet. Inga seriösa vetenskapsmän tar sig an frågan, eftersom den verkar omöjlig att lösa ens med dagens moderna metoder. Vi står lika

förvånade som våra förfäder stod för tusentals eller kanske miljontals år sedan.

Jag tror att de flygande farkoster jag sett och de varelser som tagit kontakt med mig kommer från en annan dimension, en värld som existerar parallellt med vår. Varför varelserna påstår att de kommer från en annan planet i vårt universum vet jag inte. Det är uppenbart vilseledande information. Kanske tror de att vi människor har lättare att acceptera denna förklaring.

Hur lyckas de då gå över gränsen från sin värld till vår? Varför kan inte människan göra så? Eller har vissa av oss gjort det? Gått över gränsen? Det finns nämligen berättelser om personer som plötsligt lösts upp i intet och aldrig återfunnits. Andra incidenter berättar om personer som flyttats både i tid och i rum från en plats till en annan. Kanske behärskar vi inte tekniken ännu. Den fungerar bara slumpmässigt tillsvidare.

Men ingen forskar i detta heller. Vetenskapsmännen vet inte var de ska börja och hur de ska utreda. Det finns inget påtagligt och gripbart att analysera. Bevisen är få. Vetenskapsmännen har inga sätt att tolka det som inte kan förklaras. Därför håller de sig borta. Ingen seriös forskare kommer någonsin att ta sig an det osynliga och det oförklarliga. Inte ens fastän ett nobelpris skulle hägra framför deras ögon.

Och det betyder att vi offer står ensamma. Ingen hjälper oss. Vi har bara varandra att lita på. Och i själva kontaktögonblicket är man ensam och utlämnad till varelsernas godtycke. Känslan av övergivenhet är värst. Att inte bli tagen på allvar. Ännu värre är det att tvingas lyssna till falska kommentarer fulla av sympatier. Sedan faller medmänniskorna sårande ord bak ryggen på en. Det sårar allra mest.

De varelser jag har mött verkar lika förvånade som jag och vet lika litet om människan och människans historia som vi själva. Därför har jag dragit slutsatsen att de inte är våra skapare utan att vi är jämbördiga parter på denna planet.

Jag vet inte varför vi manifesterar oss i den synliga världen medan de huvudsakligen håller till i den osynliga. Kanske är universum skapat så med en mångfald av kontraster. Fyllt av livsformer som aldrig varit avsedda att se eller förstå varandra. Men det ser i alla fall ut som om vi människor inte är den enda intelligenta livsformen på denna planet.

Problemet är att de varelser vissa av oss möter påverkar våra liv på ett sätt som inte kan ha varit avsett i skapelsens början. Det finns ingen mening med det som sker. Jag ser åtminstone inget förnuft i det. Jag har numera konsekvent strävat till att undvika mötena så mycket som möjligt. Åtminstone mår jag mycket bättre de veckor varelserna uteblir.

Ändå gnagar en viss oro i bakgrunden. Hänger kontakterna på något sätt samman med människans utveckling? Är kontakterna en förutsättning för att evolutionen ska framskrida? Om det verkligen är så, önskar jag att sammanhanget skulle förklaras tydligare. Nu är kontakterna bara slumpmässiga, där monster av olika slag påstår det som faller dem in. Vissa varelser verkar vara goda medan andra är uppenbart illvilliga.

Men att varelserna finns där och söker närkontakt är ett faktum. Ska vi försöka förstå dem eller undvika dem? Jag är av den senare åsikten. Inget gott har kommit av mina försök att förstå dem. Varelserna är irrationella. Också varningarna de så ihärdigt upprepar verkar vara nonsens. Ingen kan se vad framtiden för

med sig. Kontakterna verkar bara ske i skrämmande syfte. I alla fall har inget av de olycksoffer jag har träffat mått bra av närkontakterna. Ändå finns ett gnagande tvivel i mig. Tänk om varelserna har rätt? Tänk om jag borde ta deras varningar på allvar?

Varför drabbas bara vissa utvalda av kontakterna? Har vi, de utvalda, speciella gåvor eller förmågor som gör oss extra känsliga? Sänder vi ut signaler, som varelserna snappar upp? Och i så fall hur borde vi utnyttja dessa förmågor för vårt eget bästa? I stället för att bli så skrämda som vi nu blir.

Jag har ställt den frågan om och om igen och aldrig fått ett tillfredsställande svar. Kanske finns det inget svar. Och det är det mest skrämmande av allt. Det fullständigt irrationella. Att inte ha en förklaring till varför något sker. Det är det mest skrämmande en människa kan uppleva.

3

En av de första som sökte min hjälp var Speedy Gonzales. Nå, han heter förstås inte så, men jag gav honom detta smeknamn, eftersom han i verkligheten var en av de långsammaste personer jag har träffat. Redan de stapplande stegen uppför min trappa tog en evighet. Hans gamla mor hade uppmanat honom att besöka mig efter att hon hade hört om min mottagning i utkanten av staden.

Speedy Gonzales hade mycket att berätta. Det han sade fick mig att ändra uppfattning om varelserna. Först nu blev de verkliga för mig. Speedy hade haft kontakt med varelserna ända sedan barnsben. Först var

de ett spännande element i hans liv men nu såg han ingen mening med kontakterna och hade på senare år blivit alltmer deprimerad. Han visste inte hur han skulle bli av med dem. Kontakterna ledde till ingenting och var för honom fullkomligt meningslösa.

Jag började vår session med en lätt hypnos, så som jag brukar. Den får inte vara för djup, för då dyker upplevelserna så livligt upp i den hypnotiserades minne att sessionen blir mera en studie i skräck än en terapeutisk upplevelse. Och detta ville jag undvika. Jag ville endast ha en kylig redogörelse för hur kontakterna manifesterade sig för denna medelålders man med det flottiga håret och den dåliga hyn. Tänderna var inte heller i bästa skick, noterade jag, men turligt nog talade han utan att öppna munnen alltför mycket. De var som om han visste att hans sneda och svartnade tänder skrämde folk.

Det jag ville veta först var kontakternas art och deras frekvens. Och var de påhittade eller verkliga? Eller var detta bara ytterligare ett försök att förvill mig? Var Speedy Gonzales en ärlig person? Om man får tro hans mor ja, men jag var inte säker. Mannen framför mig gav inget pålitligt intryck. Jag hade blivit lurad förr. Och jag ville inte kasta bort dyrbar tid på skojare. Det fanns riktiga offer där ute som behövde min hjälp.

Det verkade som om denna medelålders man hade samma dubier om mig. Åtminstone såg han på mig med stora, misstänksamma ögon. Men eftersom hans mor hade sagt att han skulle söka upp mig, gjorde han så. Alla spanska män lyder sin mor. Så han satte sig snällt ned på den bekväma soffan i mitt mottagningsrum. Det är egentligen ett sovrum, där jag ibland in-

Kontakter med ickemänskliga varelser har en historia som är lika gammal som människans existens på denna planet. Mötena är lika förbryllande i modern tid som i tidernas begynnelse. Det okända är skrämmande för människan bortom allt förnuft. Spöken och andra oförklarliga fenomen har genom tiderna drivit människor till vansinne. Närbokontakter med oidentifierade flygande föremål och främmande varelser är av samma art. De går inte att förklara med förnuftiga argument. Är varelsena här för att hjälpa oss eller vill de utrota oss? Ska vi ta deras påståenden eller varningar på allvar. Huvudpersonerna i boken tar varelsernas varningar på allvar och försöker stoppa terrorister i Valencia. Men är det tillräckligt? Och har livet slutligen ett mål, som inte ens det intelligenta livet, det vill säga människan, kan utplåna?

Stig Granfors har gett ut faktaböcker om människans forntida mysterier, framtidsskildringen Liv, spänningsromanerna Glimt av hopp, Skärseld och Strid och äventyrsromanen Botnia. Science fiction romanen Varningen är hans tionde bok.

<http://stiggranfors.jimdo.com/>

www.bod.fi